

Lovforslaget sættes til Forhandling.

Korsgaard: Før dette Forslag forlader Folketinget, vil jeg gerne fremsætte nogle Bemærkninger. Maaske vil man sige, at det havde været naturliger at gøre det i Gaar ved anden Behandling. Men den nuværende Finansminister vil i hvert Fald ikke kunne sige det, eftersom han i en lang Aarrække var Formand for Folketinget og derfor ved, at anden Behandling er først og fremmest en Forhandling om Ændringsforslag; de Ændringsforslag, der har været stillet i denne Sag, var jo ikke meget omfattende, og om dem har jeg altsaa ikke noget at skulle have sagt ved denne Lejlighed.

Det, jeg ønsker at gøre nogle Bemærkninger om, er det for mig meget større Spørgsmaal, om man af det, der nu er sket, ikke mindst i Løbet af det sidste Aar, hvor den nuværende Regeringskoalition har faaet Flertal i begge Rigsdagens Ting — om man altsaa af Regeringens Handlinger og det her foreliggende Lovforslag har faaet det Indtryk, at denne Regering er en Regering, som er i Stand til at lede Landets Økonomi paa forsvarlig Maade. Det har jeg sammen med mine Meningsfæller i Betænkningen hævdet, den ikke er i Stand til, og det er det, som jeg her vil gentage, naturligvis med nogenlunde samme Begrundelse, om end ikke med de samme Ord, som i Betænkningen.

Det at et Væsens Økonomi ledes forsvarligt, vil praktisk talt altid bero paa det samme, hvad enten det drejer sig om et stort Væsen, et offentligt Væsen, eller det drejer sig om et mindre, eventuelt en privat Virksomhed. Det, der her vil være af afgørende Betydning, er, at der er et rimeligt Forhold mellem Udgifter og Indtægter. Navnlig vil det være af Betydning, om den, der staar i Spidsen, her altsaa Finansministeren, har haft en saadan Føling med Udviklingen, at han har været nogenlunde klar over, hvor det hele bar hen. Det sidste maa jeg mene, at han ikke har været; det fremgaar af den Udvikling, vi har været inde i i det sidste Aar. Jeg har ved mangfoldige Lejligheder sagt, og jeg faar jo nok, hvis jeg lever længe nok og vedbliver at være Rigsdagsmand, Lejlighed til at sige det mindst lige saa mange Gange til, som

jeg har sagt det, at ifølge Sagens Natur kan et socialdemokratisk Ministerium ikke være gode økonomiske Ledere for et Lands Styre, og jeg mener, at dette ses saare tydeligt af den Udvikling, som ikke mindst har præget det sidste Aar. For faa Aar tilbage har man for at hjælpe Landbruget forhøjet de indirekte Skatter meget betydeligt. Forholdene, som de har været i den senere Tid, og som til en vis Grad er fremkaldt af Regeringshandling, har bevirket, at den direkte Beskatning har givet væsentlig mere, end den ellers vilde have givet. Naar jeg siger, at dette skyldes Regeringen, maa det ikke betragtes som en Ros. Jeg vil saa nødig, saa overmaade nødig, rose Regeringen, uden at der er virkelig Grund dertil, og det er der ikke i dette Tilfælde.

Naar den direkte Beskatning, som sagt, paa Grund af Handlinger fra Regeringens Side, giver mere, end man umiddelbart skulde vente, har det naturligvis sin Forklaring i, at vor Beskatning er i saa høj Grad progressiv, hvilket igen vil sige, at naar man tilvejebringer en Tilstand, hvor visse Mennesker, maaske endda betydelige Kredse af Mennesker, tjener meget, efter konservativ Opfattelse for meget, giver det sig Udtryk i høje Skatteindtægter. Begge disse Forhold: dette, at man har bevaret Indtægter af indirekte Beskatning, som var beregnet paa andre Formaal, og dette, at Indtægterne i al Almindelighed, i hvert Fald i ret store Dele af den danske Befolkning, ligger forholdsvis højt, har bevirket, at Indtægtsskatten er steget betydeligt, saaledes at man i Sammenligning med Forholdet, som det var for faa Aar tilbage, har en Merindkomst af 100 Mill. Kr. Til Trods derfor er Forholdet det, at den nuværende Regering maa have flere Penge, og jeg tror ikke, jeg er for pessimistisk, naar jeg siger, at saa længe vi har den nuværende Regering — og der er jo mange, der frygter, at det vil være mange Aar — kan man være nogenlunde sikker paa, at man Aar for Aar vil faa stadig voksende Skatter. Og jeg synes ikke, at noget kan være saa i Virkeligheden afskrækkende som dette, at man i en Tid, hvor Konjunkturerne for store Dele af den danske Befolkning er gode, i en Tid, hvor man ikke ved Nedsættelse af visse Skatter har hjulpet dem,